

hiç hesapta yokken...

Yazar

Gölsüme Erenuluğ

Yayınevi

Yazardan Direkt – Turkey

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve Yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ISBN: 978-605-9385-46-6

Baskı ve Cilt

Form Baskı Teknolojileri

Şerifali Mah. Şehit Sokak No: 16/1 Ümraniye/İstanbul

Tel: (0216) 337 37 96

Matbaa Sertifika No: 31613

Yaşamak istediğimiz anlar vardır...Kimine göre
yanlış olsa da bazen kalbimiz aklımızın önüne
geçer ve sonrasında elde kalanı yaşayarak
öğreniriz...

Ve sizleri romanımla baş başa bırakıyorum...

Keyifli okumalar....

Kitabın bütün aşamalarında yakından ilgilenen
Yazardan Direkt ekibine,

Çizimleriyle destek olan Nalin'e,

Kitap bitimine kadar benden desteğini
esirgemeyen yakın arkadaşım Serap'a ve
Meleşime teşekkür ederim.

Gülsüme Erenuluğ

hiç hesapta yokken...

KIZIMIN on sekizinci doğum gününü kutlamak için müthiş bir organizasyon hazırlıyorum.

-Kızım arkadaşlarını davet ettin mi?

-Evet, anneciğim hepsini çağırdım.

-Tamam, o zaman ben de pastanı sipariş ediyorum.

-Anneciğim, yaklaşık yirmi kişi gelecek, ona göre sipariş ver.

-Peki tatlım sen endişelenme, hayatımın anlamı biricik kızım.

Kızım bugün on sekiz yaşında. Hazırlıklar tamamlandı. Arkadaşları akşama doğru hep birlikte geldiler. Kızıma o kadar güzel hediyeler almışlar ki.

Arkadaşlarıyla beraber evde çok güzel bir parti yaptık. Gece olunca hepsi eve gitti. Kızımla evde baş başa kaldık. Yüzüme bakarak;

-Anneciğim, ne oldu benim hediyem? Lütfen artık on sekiz yaşına geldim. Benim okumam için yazdığın günlüğü getirir misin? Lütfen... hem sen

hiç hesapta yokken...

on sekiz yaşını doldur sana babanla nasıl tanıştığımızı anlatacağım demiştin. Babamla nasıl tanıştınız, neler yaşadınız çok merak ediyorum. Hadi lütfen anneciğim....

-Tamam kızım peki. Hemen okuyacak mısın?

-Evet anneciğim hemen okuyacağım. Umarım en baştan, babamla evlenmeden İstanbul'a gelişinizi, dedemlerle neler yaşadığınızı yazmışsındır.

-Evet kızım yazdım. Tamam istediğin gibi olsun, getiriyorum.

Kızım çok heyecanlıydı. Artık yaşadığım her şeyi öğrenecekti. Ona söz vermiştim, "on sekizinci yaşını doldurduktan sonra sana bu günlüğü vereceğim" diye. Gün bugündü. Kızım odaya girip başladı günlüğü okumaya.

-Anneciğim, ne çok yazmışsın.

-Evet, kızım. Artık sende o günlük. Bilmek istediğin her şey burada.

-Tamam anneciğim. Seni seviyorum.

Odasına girip, kapıyı kapatıp okumaya başladı.

hiç hesapta yokken...

Annem, babam, kız kardeşim Meryem, Batman’da yaşıyorduk. Doksanlı yıllardı. Babamın iki kızı vardı. En büyüğü bendim. Başka çocukları olmadı. Köyde yaşadığımız için çevremizdeki akrabalar babama “niye oğlun yok, iki kızın var “diye saçma sapan şeyler söylüyorlardı. Sanki olmuş da babam istememiş gibi konuşuyorlardı.

Babam çobanlık yapardı. Annem de çoğu konuda babama yardımcı olurdu. Hayvanların sütünden peynir yapıp, çarşıda satıyorlardı. O zamanlar böyle geçiniyorlardı. Öyle böyle derken annem işi ilerletti, çok iyi satışlar yapıp para kazandı. Ben ortaokulu bitirdim. Kız kardeşim de ilkokulu bitirdi. Köyün zenginlerinden Yasar beyin oğlu peşime takılıp duruyordu. Adı Hüseyin’di, hep peşimdeydi. Her adımımı biliyor gibiydi. İçten içe korkuyordum ondan. Hüseyin askerliğini yapmıştı. Ben daha on dört yaşındaydım. Bana sürekli “seni alacağım, istemeye geleceğim” diyordu.

Köyde, kızları küçük yaşta evlendirirlerdi. Adet gördükten sonra evlenirsin artık. Köy hayatının kızlara sunduğu böyle bir hayattı. Anneme söylemeye çekiniyordum Hüseyin’in peşimde

hiç hesapta yokken...

olduğunu. Hüseyin babasına söylemişti. Babası da köyün en zenginlerindendi. Her şeyi kolaylıkla elde edebileceklerini düşünüyorlardı. Babası bir gün babamın yanına gelip; “Ramazan senin kız var ya, büyüğü, okulu bitmiş, bizim Hüseyin ile evlendirelim diyorum” demişti. Tabii ki koskoca Yaşar Bey. Adamın her şeyi var. Babam çoban ya bir yandan onu eziyor öte yandan da kızını istiyor. Ben kızını istemeye gelmişim sen mecbursun vermeye dercesine babamla konuşuyordu. Adama bak ya “ kızının okulu bitmiş” diyor. Sanki üniversiteyi bitirmişim de gelmiş oğluna istiyor. Babam;

-Kızım daha küçük olmaz, veremem, diyor

Yaşar Bey;

-Neresi küçük, okulu bitirmiş, ergenlik çağında... daha ne olsun?

-Olur mu Yaşar Bey? Kızım okuyacak, hem ben ve annesi bu yaşta onu evlendirmeyiz.

-Tamam Ramazan öyle olsun. Çoban Ramazan kızını oğluma vermiyor öyle mi?

hiç hesapta yokken...

-Yaşar Bey kızım bu yaşta evlenemez. Bu yaşta buradaki kızların kaderi böyle diye bende kızımı bu yaşta evlendirmeyeceğim.

-Ne yapacaksın? Okutup el alemin oğluna mı vereceksin kızını? En azından ben sana istediğin kadar başlık parası vereceğim.

-Sen ne diyorsun Yaşar Bey? Benim kızım mal mı, istediğim kadar başlık veriyorsun? Git buradan daha fazla konuşmayalım.

-Öyle olsun Ramazan Efendi! Daha fazla konuşmayalım.

Babam o gün eve geldi. Beni yanına çağırdı.

-Kızım Yaşar Bey seni oğlu Hüseyin'e istiyor.

O an üstümden kaynar sular döküldü sanki. Adam gidip beni oğluna istemiş. Utandım. Babamın karşısında yüzüm kızardı. Babam gözlerime baktı. Gözlerim dolmuştu. Olduğum yerde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Annem geldi.

-Ne oldu kızım, niye ağlıyorsun? Ne oldu Ramazan bu kıza? deyince babam her şeyi anneme de anlattı. Yaşar Bey in söylediklerini. Bende

hiç hesapta yokken...

korkudan “kesin evleneceğim” dedim. Çok ağladım. Annem babama;

-Sen ne dedin peki? diye sordu

-Olmaz, kızım okuyacak dedim.

Babam böyle diyerek içime su serpti. O kadar mutlu oldum ki babama sarıldım. Annem de babamın böyle demesine çok sevindi. Babam;

-Kızım ben seni kolay kolay vermem. Sen okuyacaksın. Annenle ben okuyamadık, hayatı bilmiyoruz. Sen okuyup çocuklarını daha iyi yetiştireceksin. Biz önemli değiliz. İstersen mesleğini eline aldıktan sonra bize bakma ama sen kendine ve çocuklarına iyi bir gelecek hazırla. Bizim yapamadığımızı sen yap.

-Babacığım seni çok seviyorum. Emeklerini boşa çıkarmayacağım. Sen merak etme.

Sabah uyandım. Mutlu bir şekilde kalktım. Annemle babam çarşıya gidip peynirleri satacaklardı, Meryem uyuyordu. Ben de ahıra gittim. Hayvanlara bakacaktım. Hayvanların yanına gittim, onlara yem verdin. Bir tane kuzum vardı. Adı Melül’dü. İsmi ben koymuştum, o

hiç hesapta yokken...

kadar melül bakıyordu ki. Onunla konuşuyordum ahırda, derken Melül ‘ün gözleri bana bir tuhaf bakmaya başladı. Anlamadım ne olduğunu.

-Melül neden öyle bakıyorsun?

Bir anda arkamda birisi ahırın kapısını kapattı. Arkamı döndüğüm anda onu, korktuğum kişiyi gördüm. Hüseyin. Ağzımı kapattı. Sesimi çıkartmamamı söyledi. Ağzımı bir bezle bağladı. Konuşamadım. Bağıramadım. Daha sonra kolumu, ayağımı bağladı. Bana çok kötü bir tokat attı. İçindeki öfkeyi anlıyordum. Gözüme bakarak;

-Senin baban kim ki kızını bana vermiyor? Kim senin baban, sen kimsin bana varmıyorsun!

Derken bana iki tokat attı. Gözlerinin içinden anlaşılıyordu nasıl bir sapık olduğu. Çok korkuyordum. Titriyordum. Bana sürekli “seni düşünüyorum, seni hayal ediyorum, tenine dokunmak istiyorum” diyordu.

Ağlıyordum, sesim çıkmıyordu. Hüseyin gözümün içine baktı ve bana yanaşmaya başladı. Bağırıyordum, ağlıyordum, içimden. Feryatlar ediyordum. Sesimi duyuramıyordum. Beni

hiç hesapta yokken...

öpmeye başladı ve elbisemi yırttı. O anı hatırlamak istemiyorum. Çırpınıyordum. Ona izin vermiyordum. Beni öyle gören ahırdaki hayvanlar sanki bir şey anlar gibi sesler çıkarmaya başladılar. Hayvanların sesini duyan Meryem kalkıp geldi ve kapıyı açmaya çalıştı, açamadı. Komşularımızdan yardım istedi. Hüseyin tedirginleşti, komşularımız kapıyı kırdı, içeriye girdiler ve beni elbisem yırtık halde görünce Hüseyin’le birlikte görünce her şey kötü oldu. Komşularımız bana yardım edeceğine beni öyle bırakıp, bütün köye rezil ettiler. Hüseyin kaçtı. Onun istediği buydu. Hiçbir şey yapmasa da en azından köyün ağzına dolanıp, öylece onun olacağını sanıyordu. Ben ahırda ağlayıp sızlarken köydeki kadınlar başıma toplanıp yüzüme tükürüyorlardı. Halbuki elimin, ağzımın, ayağımın bağlı olduğunu görüyorlardı. Meryem bana sarılıp, düğümleri çözdü. Herkes bana kötü gözle bakıyordu. Aslında hiçbir şey olmamıştı. Sadece elbisem yırtılmıştı. Onlar için elbisem yırtılınca her şey oldu demekti. Kardeşim bana sarılıp beni eve götürdü. Saatlerce ağladım. Dışarıdan sesleri duymaya başlamıştım bile. ‘‘Ramazan’ın kızıyla Yaşar Beyin oğlu ahırda uygunsuz halde yakalanmışlar’’ ‘‘yok efendim kıza bak daha bu yaşta neler yapıyor görüyor musunuz?’’ diyorlardı.

hiç hesapta yokken...

Cama çıkıp diyemedim ‘‘hiçbir şey olmadı’’ diye. Halbuki kendileri de biliyorlardı gerçeği. Ama onlar istediklerini görüyorlardı. Odada oturup ağlıyordum. Kapı hızlı hızlı çalmaya başladı. Sanki kapıyı kıracaklardı. Babam ve annemdi gelen. Haber hemen çarşıya kadar yetişmişti. Babama gidip; ‘‘senin kız Yaşar’ın oğluyla ahırda işi pişirmiş, sen hala bunları mı satıyorsun?’’ demişler.

Meryem kapıyı açtı;

-Anne, baba vallahi ablam bir şey yapmadı. Hüseyin denen çocuk ablama zorla tecavüz etmeye çalıştı. Ama bir şey olmadı, o anda biz içeriye girdik. Nevzat amcalara söyledim. Onlar da gördü ablamın eli ayağı bağlıydı.

-Kızım ne diyorsun sen? Nevzat kendisi gelip kızın Yaşar’ın oğluyla yatmış diyor.

-Baba Nevzat amca yalan söylüyor. İnan bana.

Babam çok kötü olmuştu. Meryem’ i duymuyordu bile.

-Kızım bu halin ne? Nasıl yaparsın bunu bana!

hiç hesapta yokken...

Annem bir yandan ağlıyordu köyün ağzına düştük diye, babam ise duyduklarına inanmıyordu.” Olmaz böyle bir şey, kızım yapmaz ben biliyorum kızımı.”

-Kızım bir şey olmadı değil mi? Söyle babana kızım söyle.

-Vallahi babacığım bir şey olmadı. Hüseyin arkamdan ahıra girmiş, görmedim onu. Ağzımı, kolumu, bacaklarımı bağladı. Tam bir şey yapacaktı ki Nevzat amcalar ve Meryem içeri girdi. İnan bana babacığım.

Evde hepimiz ağlamaya başladık. Bir yandan ağlıyorum bir yandan babamın bana inanmasını istiyorum. Dışarıdan sesler geliyordu. Bilerek camın önüne gelip komşular bizim duyacağımız şekilde babama laf söylüyorlardı. Utanmaz Nevzat amca bana resmen iftira atmıştı. Camımızın önüne gelip

“Kızın mı var derdin var. Görüyor musunuz Ramazan’ın kızını?”

Babam bunları duydu. Artık biliyordu, dışarıya çıkıp, bağırıp çağırса bile fayda etmeyecekti.

hiç hesapta yokken...

Bütün köy biliyordu artık, ‘‘yok öyle bir şey’’ dese bile herkes görmek, duymak istediğini söylüyordu.

Yaşar Bey olanı duyunca oğlunu yanına çağırmıştı.

-Hüseyin doğru mu bunlar? Kıza bir şey yaptın mı?

-Evet yaptım. Kız da istiyordu. Bir an şeytana uydum baba.

Yaşar Bey’in hoşuna gitmişti bu durum. Aksam saati evde otururken, kimseden ses çıkmıyordu. Babam sinirden üst üste tütün içip duruyordu. Kapı çaldı, Meryem açtı. Karşısında Yaşar Bey ve Hüseyin. Meryem Hüseyin’i görünce bağırmaya başladı...

-Yalancı! ne işiniz var burada!

Yaşar Bey Meryem’e;

-Kızım, içeri gir sen karışma, dedi.

Yaşar Bey içeri girince babamla dalga geçip;

hiç hesapta yokken...

-Ramazan senin kız okuyacaktı değil mi? Ha doğru okuyacaktı. Bak utanmadan oğlumla neler yapmış. dedi.

Meryem içeri girip;

-Babacığım yalan söylüyor. Ablama bir şey yapmadı vallahi babacığım. Sen söyle Hüseyin yapmadın değil mi?

Hüseyin benim gözümün içine bakarak;

-Yaptık babacığım. Valla ben oradan geçiyordum. Beni çağırdı. Ahıra gel Hüseyin dedi. O da beni istediğini söyledi. Bende o an ne yapayım, şeytana uydum. O da beni isteyince tutamadım kendimi. Olanlar oldu.

Ben ağladım.

-Yalan söylüyorsun Hüseyin! Öyle bir şey olmadı. Yalan söylüyorsun!

Yaşar Bey de oradan

-Madem olmadı Hüseyin' in ne işi vardı orada? Demek ki sen çağırmışsın... demez mi

hiç hesapta yokken...

-Vallahi ben çağırmadım. İçeri girip ağzımı bağladı, ayağımı bağladı. Kaçamadım.

-Kızım yalan söyleme bak Nevzat amcan da gördü. O da mı yalan söylüyor?

Nevzat'ın da bu konudaki çıkarı vardı rezil olup gidip, köyü onlara bırakmamızı istiyordu. Uzun zamandır evimize göz koymuştu. Zaten onun için büyük bir fırsattı bu. Bu yüzden böyle yaptı. Yaşar Beye bunları söyledim ama herkes istediğini duyuyordu. Adam oralı bile olmadı. Hüseyin sapığının yüzüne bakamıyordum. Suratından pislik akıyordu resmen. Artık istediği gibi oldu her şey. Yaşar Bey babama;

-Sana geçmiş olsun. Kızını bize yama yapma. Almıyoruz. O gidip okuyup seni kurtarsın.

Hüseyin de babasına bakıp;

-Nasıl baba almayacak mıyız onu bana?

-Bırak ne hayır gelir ondan sana. Kalsın babasının yanında Ramazan Efendi'den isteyince vermemişti. Şimdi de ben almıyorum.

-Baba ne olursun alalım onu.

hiç hesapta yokken...

-Yok o kız benim evime girmeyecek. Ben sana daha namuslu kız bulurum oğlum. Rahat ol sana kız mı yok?

Yaşar Bey babama çok kötü ithamlarda bulundu ve sonunda babam kapıyı açtı.

-Yaşar Efendi oğlunu da al git buradan. Ben kızımı da biliyorum sizi de. Çıkın bu evden!

Yaşar Bey babamla dalga geçti.

-Hala kızını savunuyorsun öyle mi? Helal olsun. Al kızını al bakalım. Kime yama yapacaksın.

Babam evdeki silahı alıp,

-Çıkın yoksa kaza çıkacak!

Yaşar Bey Hüseyin'i alıp çıktı. Öylece kaldık. Ne yapacağımızı bilmiyorduk. Babama sarıldım.

-Baba lütfen inan bana bir şey olmadı.

Babam o kadar sinirli olmasına rağmen gözümün içine bakıp,

-İnanıyorum kızım sana

hiç hesapta yokken...

Babamın söyledikleri beni o kadar mutlu etti ki köylülerin ne dediği umurumda bile değildi. Odalarımıza geçtik. O gece hiçbirimiz uyumadık Meryem dışında. Çok korkmuştu uyuyakalmıştı korkudan. Sabaha kadar annem, babam, ben uyuyamadık. Sabah oldu babam dışarıya çıktı hava almak için. Çıkar çıkmaz bizim çilli ötmeden dedikodu kazanları kaynamaya başlamıştı. Babam hangisinin ağzını kapatacaktı. Aldığı temiz hava içine dert olarak girdi. Babam içeriye girip annemle bana;

-Buradan gideceğiz. Hemen bugün gideceğiz.

Annem;

-Ramazan nereye gideceğiz? Dur. Acelen ne?

Babam köydekilere o kadar sinir olmuştu ki gözlerinden anladım. O adam bugün buradan gidecekti. Annem;

-Nasıl olacak, nasıl gideceğiz? Eşyalar ne olacak?

-Hepsi burada kalacak. Ben çarşıya gidip, askerlik arkadaşım Orhan'ı arayacağım. O İstanbul'da bize ev bulacak. Kalkın hadi! Otobüs bileti alacağım.

hiç hesapta yokken...

Meryem’i de kaldırdık. Babam haklıydı, buradaki insanları görmek istemiyorduk. Babam çarşıya gidip akşam için bilet buldu. Orhan amcaı da aramıştı. O da “sen gel ben size ev bulacağım. Rahat olun. İki gün bizde kalırsınız. Daha sonrada size kiralık ev bulurum” demişti. Babam köylülere evi satmaya çalıştı ama alan olmadı. O gün içinde satıp, bir daha bu köye gelmeyecektik. Burada birine büyük bir fırsat doğdu. Nevzat denilen aşâğılık adam babama-Rahat ol ben alırım. Hayvanlarla beraber bana sat, demez mi?

Babam oralı olmadı ama evi başka kimse satın almak istemiyordu. Babam da çaresiz kabul etmek zorunda kaldı. Yaşar Bey de istediğine ulaştı. Nevzat denilen aşâğılık da...

Evden sadece kıyafetlerimizi alıp çıktık. Ahıra girdim. O an gözümün önüne geldi. Daldım gittim. Sonra Melül ile göz göze geldik. Bana yine melül baktı. Ağladım. Kendimi tutamadım. Babama;

-Babacığım lütfen Melül ‘ü de alalım. Onsuz yapamam.

-Tamam kızım al.